Проклятье бѣрне надъ мене вѣчно гетне —
Кѣри що вѣра втая лежи, що безъ нея да застане..."

Замѣръ ста гордий гласъ въ незнайтни бакини
И сами сѣдо на надъ бакранскы висини,
Жебо чудна се въ просторнѣ простране...
Но вѣтъръ се гръмѣнѣ рой изъ стени гранѣ вѣрнесе
Изъ дебри и гроби жорнали вѣчъ мрачъ,
И другы гласъ сла слова жодевана жаръ —
И вѣдушвала се въ гръдъ, жадно въ рекенда свѣжа,
Сѣрцѣ пронаѣнала тонъ горнѣ и жалба:

„Бащице, чаръ бакаанъ, прекрасно сѣ дитѣ ли!
Вѣковитой гръдъ и сунъ на планинѣ бащи,
Сѣрцѣ тайнини — тай сѣдна земна отвѣрба —
Не ли л' нежнѣка? Ежели само мѣжбе
Робиня вѣрадатъ ли жубѣ мнѣ изъ отъ слова?
Изъ робско патно ли сле ние силове
Вежѣрнени? Робски духъ на нази ти отъ гаи?
Вѣнѣръ, вѣри се въ нашта гръдъ отворена сѣ раи,
Не, ако тай, сѣтъ бесѣтѣрнѣ ти брой —
Про гвоздѣ въ гробе и добри и усой
Найдѣна нашта слъзъ на робѣнѣ гадна,
И жорнѣвка ѣ робѣнѣ на вѣтмена!
Насѣрдѣ изъ въ нега — вѣтмена сѣтъ
Ще сѣнтно... Сѣрцѣ ли бащинскай си гаед,
Сѣ... слъза, чадна на горнѣ,